

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

22. května 2012 *

„Volný pohyb osob — Směrnice 2004/38/ES — Článek 28 odst. 3 písm. a) — Rozhodnutí o vyhoštění — Odsouzení pro trestný čin — Naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“

Ve věci C-348/09,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Německo) ze dne 20. srpna 2009, došlým Soudnímu dvoru dne 31. srpna 2009, v řízení

P. I.

proti

Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, U. Lohmus, předsedové senátů, A. Rosas, E. Levits, A. Ó Caoimh, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžev a C. Toader, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. ledna 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za p. I. G. L. Pagliarem a A. Caramazzou, Rechtsanwälte,
- za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu L. Van den Broeck, jako zmocněnkyní,
- za dánskou vládu C. Vangem, jako zmocněncem,
- za estonskou vládu M. Linntam, jako zmocněnkyní,
- za irskou vládu D. O'Haganem a J. Kennym, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Conlan Smythem, barrister,

* Jednací jazyk: němčina.

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Varonem, avvocato dello Stato,
— za nizozemskou vládu C. Wissels a M. Noort, jako zmocněnkyněmi,
— za polskou vládu M. Szpunarem, jako zmocněncem,
— za Evropskou komisi D. Maidani a S. Grünheid, jako zmocněnkyněmi,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. března 2012,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77, a oprava v Úř. věst. L 327, s. 70; Zvl. vyd. 05/05, s. 46).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi panem I., italským státním příslušníkem, a Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid (primátorka města Remscheid), jehož předmětem je rozhodnutí uvedené primátorky, kterým pan I. ztrácí právo vstupu na německé území a právo pobytu na něm a nařizuje se mu opustit toto území pod pohrůzkou vyhoštění do Itálie.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2004/38

- 3 Podle dvacátého třetího a dvacátého čtvrtého bodu odůvodnění směrnice 2004/38:
„(23) Vyhoštění občanů Unie a jejich rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti představuje opatření, které může vážně ohrozit osoby, jež se poté, co využily práv a svobod přiznaných jim Smlouvou, skutečně integrovaly do hostitelského členského státu. Rozsah využití těchto opatření by tedy měl být omezen v souladu se zásadou přiměřenosti tak, aby byl brán v potaz stupeň integrace dotyčných osob, délka jejich pobytu v hostitelském členském státě, jejich věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry a vazby na jejich zemi původu.
(24) Proto by s rostoucím stupněm integrace občanů Unie a jejich rodinných příslušníků v hostitelském členském státě měla růst i úroveň jejich ochrany před vyhoštěním. Vůči občanům Unie, kteří na území hostitelského členského státu pobývají již mnoho let, a zejména vůči těm, kteří se zde narodili a pobývali zde po celý svůj život, by vyhoštění mělo směřovat pouze z důvodu výjimečných okolností souvisejících s veřejnou bezpečností. Těmito výjimečnými okolnostmi by mělo být navíc podmíněno také vyhoštění nezletilých osob, aby byly v souladu s Úmluvou OSN ze dne 20. prosince 1989 o právech dítěte chráněny jejich vazby na rodinu.“

4 Článek 27 odst. 1 a 2 uvedené směrnice stanoví:

„1. S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

2. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

5 Článek 28 téže směrnice zní:

„1. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu.

2. Hostitelský členský stát nesmí, s výjimkou závažných důvodů týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, vydat rozhodnutí o vyhoštění proti občanům Unie nebo jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří mají právo trvalého pobytu na jeho území.

3. Rozhodnutí o vyhoštění nesmí, s výjimkou naléhavých důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti vymezených členskými státy, být vydáno proti občanům Unie, kteří:

- a) posledních deset let měli pobyt v hostitelském členském státě; nebo
- b) jsou nezletilými osobami, kromě případů, kdy je vyhoštění v nejlepším zájmu dítěte, jak je stanoveno v Úmluvě OSN o právech dítěte ze dne 20. listopadu 1989.“

6 Článek 33 směrnice 2004/38 stanoví:

„1. Hostitelský členský stát nesmí vydávat rozhodnutí o vyhoštění jako formu sankce nebo jako právní důsledek trestu odnětí svobody, pokud nejsou splněny požadavky článků 27, 28 a 29.

2. Je-li rozhodnutí o vyhoštění uvedené v odstavci 1 vykonáváno více jak 2 roky po jeho vydání, prověří členský stát, zda dotyčná osoba stále a skutečně představuje ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, a posoudí, zda od vydání rozhodnutí o vyhoštění nedošlo k podstatné změně okolností.“

Směrnice 2011/93/EU

- 7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV (Úř. věst. L 335, s. 1; Zvl. vyd. 19/07, s. 10), stanoví minimální pravidla týkající se vymezení trestných činů a sankcí v oblasti pohlavního zneužívání a pohlavního vykořisťování dětí, dětské pornografie a navazování kontaktu s dětmi k sexuálním účelům. Jejím cílem je také zavést ustanovení umožňující těmto trestným činům lépe předcházet a chránit jejich oběti.

Vnitrostátní právní úprava

- 8 Zákon o volném pohybu občanů Unie (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern) ze dne 30. července 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1950), ve znění vyplývajícím ze zákona o změně zákona o spolkové policii a dalších zákonů (Gesetz zur Änderung des Bundespolizeigesetzes und anderer Gesetze) ze dne 26. února 2008 (BGBl. 2008 I, s. 215), ve svém § 6 stanoví:

- „(1) Aniž je dotčen § 5 odst. 5, o ztrátě práva dle § 2 odst. 1 lze rozhodnout, potvrzení o právu pobytu na základě práva Společenství nebo povolení k trvalému pobytu lze odebrat a pobytovou kartu nebo kartu k trvalému pobytu lze odejmout pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví (čl. 39 odst. 3 a čl. 46 odst. 1 Smlouvy[...]). Z výše uvedených důvodů lze rovněž odepřít vstup na spolkové území. Důvod veřejného zdraví lze uplatnit, pouze pokud se nemoc projeví do tří měsíců po vstupu.
- (2) Odsouzení pro trestný čin samo o sobě nestačí k odůvodnění rozhodnutí nebo opatření podle odstavce 1. Pouze odsouzení pro trestný čin, která dosud nebyla vymazána z centrálního rejstříku, mohou být vzata v úvahu při odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění za podmínky, že okolnosti, z nichž tato odsouzení vycházejí, ukazují na osobní chování, které představuje skutečné ohrožení veřejného pořádku, přitom musí jít o účinné a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti.
- (3) Při přijetí rozhodnutí podle odstavce 1 musí být přihlédnuto zejména k délce pobytu dotčené osoby v Německu, jejímu věku, zdravotnímu stavu, rodinným a ekonomickým poměrům, společenské a kulturní integraci v Německu a intenzitě jejích vazeb na zemi původu.
- (4) Po získání práva trvalého pobytu lze rozhodnout podle odstavce 1 pouze na základě závažných důvodů.
- (5) Pokud jde o občany Unie a jejich rodinné příslušníky, kteří měli posledních deset let pobyt na spolkovém území, a o nezletilé osoby, lze vydat rozhodnutí podle odstavce 1 pouze z naléhavých důvodů veřejné bezpečnosti. To neplatí v případě nezletilých, pokud je ztráta práva pobytu nezbytná v zájmu dítěte. Naléhavé důvody veřejné bezpečnosti mohou být dány pouze tehdy, je-li dotčená osoba pravomocně odsouzena za jeden nebo více úmyslných trestných činů k trestu odnětí svobody či trestu pro mladistvé v minimální délce pěti let, nebo pokud jí bylo při posledním pravomocném odsouzení uloženo ochranné opatření spojené s odnětím svobody, pokud je dotčena bezpečnost Spolkové republiky Německo nebo dotčená osoba představuje teroristickou hrozbu.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 9 Pan I. se narodil v Itálii dne 3. září 1965 a od roku 1987 žije v Německu. Povolení k pobytu mu bylo poprvé uděleno v dubnu 1987 a následně bylo několikrát prodlouženo. Je svobodný a bezdětný. Nikdy neukončil povinnou školní docházku ani odbornou přípravu a v Německu pracoval pouze přechodně. Pan I. má pět sourozenců, kteří žijí zčásti v Německu a zčásti v Itálii. Jeho matka žije od ledna 2006, kdy byl uvězněn, částečně v Německu a částečně v Itálii.
- 10 Rozsudkem ze dne 16. května 2006, který nabyl právní moci dne 28. října 2006, odsoudil Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem) pana I. k trestu odnětí svobody v délce trvání sedmi let a šesti měsíců za pohlavní zneužívání, sexuální obtěžování, jakož i znásilnění nezletilé osoby. K jednáním naplňujícím skutkovou podstatu trestných činů došlo v letech 1990 až 2001. Pan I. od roku 1992 téměř každý týden nutil svoji oběť k pohlavnímu styku nebo k jiným sexuálním činnostem

a vyhrožoval jí tím, že zabije její matku nebo bratra. Obětí těchto trestných činů byla dcera jeho tehdejší družky, které v době, kdy páchaní trestných činů začalo, bylo osm let. Pan I. je ve vězení od 10. ledna 2006 a k odpykání trestu by mělo dojít dne 9. července 2013.

- 11 Rozhodnutím ze dne 6. května 2008 Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, která je odpůrkyní ve věci v původním řízení, konstatovala, že pan I. ztratil právo na vstup a pobyt na německém území a nařídila okamžitou vykonatelnost tohoto opatření, přičemž přikázala panu I. opustit dané území pod pohrůzkou vyhoštění do Itálie.
- 12 Odpůrkyně ve věci v původním řízení tvrdí, že pan I. prokázal značný zločinný potenciál a způsobil své oběti mnoholetým zneužíváním „nesmírné utrpení“. Podle jejího názoru nelze vyloučit, že by se za podobných okolností znovu nedopustil stejných nebo podobných trestných činů jako před svým uvězněním, zejména s ohledem na dlouhou dobu, po kterou tyto činy páchal, jakož i z toho důvodu, že dodnes necítí za tyto činy vinu. Dále tato odpůrkyně tvrdí, že bylo nicméně přihlédnuto k zájmům pana I. hodným ochrany a že u něho nedošlo ke zvláštní ekonomické nebo společenské integraci do německé společnosti.
- 13 Dne 12. června 2008 podal pan I. proti rozhodnutí o vyhoštění ze dne 6. května 2008 žalobu a domáhal se odkladu jeho vykonatelnosti. Rozsudkem ze dne 14. července 2008 Verwaltungsgericht Düsseldorf (správní soud v Düsseldorfu) tuto žalobu zamítl, jelikož měl zejména za to, že skutečnosti odůvodňující odsouzení ukazují na osobní jednání, které vede k obavám, že se jedná o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, a to ochrany dívek a žen před sexuálním obtěžováním a znásilněním. Pan I. prokázal značný zločinný potenciál zejména s ohledem na dobu, během níž tyto činy páchal, na věk oběti a opatření, která činil na ochranu před odhalením tím, že své oběti soustavně vyhrožoval a snažil se ji izolovat.
- 14 Pan I. podal proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek k Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, který se poté, co obnovil odkladný účinek žaloby, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Zahrnuje pojem ‚naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti‘ obsažený v čl. 28 odst. 3 směrnice [2004/38] pouze ohrožení vnitřní a vnější bezpečnosti státu ve smyslu existence státu s jeho orgány a jeho důležitými veřejnými službami, přežití obyvatelstva, jakož i vnějších vztahů a mírového soužití národů?“

K předběžné otázce

- 15 Soudní dvůr v bodě 56 svého rozsudku ze dne 23. listopadu 2010, Tsakouridis (C-145/09, Sb. rozh. s. I-11979) rozhodl, že čl. 28 odst. 3 směrnice 2004/38 musí být vykládán v tom smyslu, že boj proti kriminalitě spojené s nedovoleným organizovaným obchodem s omamnými látkami může spadat pod pojem „naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“, které mohou odůvodnit vyhoštění občana Unie, jenž měl v hostitelském členském státě pobyt po dobu posledních deseti let.
- 16 Předkládající soud, když odpovídal na písemnou otázku položenou Soudním dvorem po vyhlášení výše uvedeného rozsudku Tsakouridis, uvedl, že ve věci v původním řízení přetrvávají pochybnosti ohledně otázky, zda, a případně za jakých podmínek, může boj proti jiným typům kriminality, než je organizovaná kriminalita spojená s drogami rovněž představovat „naléhavý důvod týkající se veřejné bezpečnosti“ ve smyslu výše uvedeného čl. 28 odst. 3.
- 17 Uvedený soud se konkrétně ptá, zda je možné vyhostit z hostitelského členského státu občany Unie, kteří sice nebyli součástí organizované skupiny či jiné kriminální struktury, avšak spáchali mimořádně závažné trestné činy, které zasáhly do právem chráněných individuálních zájmů, jakými jsou sexuální autonomie, život, svoboda nebo tělesná integrita, a pokud existuje zvýšené riziko, že se znovu dopustí dalších trestných činů podobného charakteru.

- 18 Pokud jde o veřejnou bezpečnost, Soudní dvůr již rozhodl, že zahrnuje jak vnitřní, tak vnější bezpečnost členského státu (výše uvedený rozsudek Tsakouridis, bod 43 a citovaná judikatura).
- 19 Podle Soudního dvora ze znění a struktury čl. 28 odst. 3 směrnice 2004/38 vyplývá, že zákonodárce Unie tím, že v případech uvedených v tomto ustanovení podmínil jakékoliv vyhoštění existencí „naléhavých důvodů“ veřejné bezpečnosti, což je pojem výrazně striktnější než pojem „závažné důvody“ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku, zjevně zamýšlel omezit opatření založená na uvedeném odstavci 3 na „výjimečné okolnosti“, jak je uvedeno ve dvacátém čtvrtém bodě odůvodnění uvedené směrnice (rozsudek Tsakouridis, bod 40).
- 20 Pojem „naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“ předpokládá nejen existenci zásahu do veřejné bezpečnosti, ale rovněž to, aby takový zásah byl obzvláště závažný, což je vyjádřeno použitím výrazu „naléhavé důvody“ (rozsudek Tsakouridis, bod 41).
- 21 Je třeba rovněž připomenout, že unijní právo neukládá členským státům, aby používaly jednotnou stupnici hodnot, pokud jde o posuzování jednání, která mohou být považována za odporující veřejné bezpečnosti (viz *per analogiam* rozsudek ze dne 20. listopadu 2001, Jany a další, C-268/99, Recueil, s. I-8615, bod 60).
- 22 Podle znění čl. 28 odst. 3 směrnice 2004/38 jsou naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti „vymezeny členskými státy“.
- 23 Členské státy sice v podstatě mají možnost v souladu s vnitrostátními potřebami, které se mohou v jednotlivých členských státech a v různých obdobích lišit, určit požadavky veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, zejména jako odůvodnění odchylky od základní zásady volného pohybu osob, avšak tyto požadavky musí být chápány striktně, takže jejich dosah nemůže být jednostranně určován jednotlivými členskými státy bez kontroly ze strany orgánů Evropské unie (viz zejména rozsudky ze dne 10. července 2008, Jipa, C-33/07, Sb. rozh. s. I-5157, bod 23; ze dne 17. listopadu 2011, Gaydarov, C-430/10, Sb. rozh. s. I-11637, bod 32, a Aladžov, C-434/10, Sb. rozh. s. I-11659, bod 34).
- 24 Za účelem určení, zda takové trestné činy, jakých se dopustil pan I., mohou spadat pod pojem „naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“, je třeba přihlédnout k následujícím skutečnostem.
- 25 Podle čl. 83 odst. 1 SFEU patří sexuální vykořisťování dětí mezi oblasti mimořádně závažné trestné činnosti s přeshraničním rozměrem, ve kterých se předpokládá zásah zákonodárce Unie.
- 26 První bod odůvodnění směrnice 2011/93 vyjadřující uvedený cíl zdůrazňuje, že pohlavní zneužívání a pohlavní vykořisťování dětí, včetně dětské pornografie, představují závažné porušování základních práv, zejména práv dítěte na ochranu a péči nezbytnou pro jeho blaho, jak jsou stanovena Úmluvou Organizace spojených národů o právech dítěte ze dne 20. listopadu 1989 a Listinou základních práv Evropské unie.
- 27 Závažnost tohoto typu trestných činů vyplývá rovněž z článku 3 směrnice 2011/93, který ve svém odstavci 4 stanoví, že se účast na sexuálních praktikách s dítětem, které nedosáhlo věku pohlavní dospělosti, trestá odnětím svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně pět let, zatímco účast na takových praktikách, pokud dochází ke zneužití důvěry, autority nebo vlivu vyplývajících ze vztahu pachatele k dítěti, se podle odstavce 5 písm. i) téhož článku trestá odnětím svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let. Podle téhož odstavce 5 písm. iii) se trestá odnětím svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let, pokud je použito nátlaku, násilí nebo pohrůzek. Podle čl. 9 písm. b) a g) téže směrnice je za přitěžující okolnost považováno, že trestný čin byl spáchán členem rodiny dítěte, osobou žijící s dítětem ve společné domácnosti nebo osobou, která zneužila své důvěryhodnosti či své autority vyplývajících z jejího postavení, a okolnost, že trestný čin byl spáchán za použití hrubého násilí nebo způsobil dítěti vážnou újmu.

- 28 Z výše uvedeného vyplývá, že členské státy mohou takové trestné činy, jaké jsou uvedeny v čl. 83 odst. 1 druhém pododstavci SFEU, považovat za zvlášť závažné ohrožení základního zájmu společnosti, které může přímo ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva, a tudíž spadat pod pojem „naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“, které mohou odůvodnit rozhodnutí o vyhoštění podle čl. 28 odst. 3 směrnice 2004/38, za podmínky, že způsob, jakým byly takové činy spáchány, je zvlášť závažný, což přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil na základě individuálního přezkumu projednávaného případu, o kterém má rozhodnout.
- 29 Pokud předkládající soud podle hodnot, které jsou vlastní právnímu řádu členského státu, jehož je součástí, případně rozhodne, že takové trestné činy, jaké byly spáchány panem I., přímo ohrožují klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva, nemusí to nutně vést k vyhoštění dotčené osoby.
- 30 Článek 27 odst. 2 druhý pododstavec směrnice 2004/38 totiž podmiňuje každé rozhodnutí o vyhoštění tím, že osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu, což zpravidla znamená, že se u dotčeného jednotlivce předpokládá, že se takto bude chovat i v budoucnu.
- 31 Je třeba dodat, že pokud je rozhodnutí o vyhoštění přijato jako trest nebo jako opatření uložené vedle trestu odnětí svobody a je vykonáváno více jak 2 roky po jeho vydání, ukládá čl. 33 odst. 2 směrnice 2004/38 členským státům, aby prověřily, zda dotčená osoba stále a skutečně představuje ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, a posoudily, zda od vydání rozhodnutí o vyhoštění nedošlo k podstatné změně okolností.
- 32 Konečně, jak vyplývá ze samotného znění čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38, před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotčené osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v tomto státě a intenzita vazeb na zemi původu.
- 33 S ohledem na výše uvedené je na otázku třeba odpovědět, že čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být vykládán tak, že členské státy mohou takové trestné činy, jaké jsou uvedeny v čl. 83 odst. 1 druhém pododstavci SFEU, považovat za zvlášť závažné ohrožení základního zájmu společnosti, které může přímo ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva, a tudíž spadat pod pojem „naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“, které mohou odůvodnit rozhodnutí o vyhoštění podle uvedeného čl. 28 odst. 3, za podmínky, že způsob, jakým byly takové činy spáchány, je zvlášť závažný, což přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil na základě individuálního přezkumu projednávaného případu, o kterém má rozhodnout.
- 34 Každé rozhodnutí o vyhoštění je podmíněno tím, že osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu, což zpravidla znamená, že se u dotčeného jednotlivce předpokládá, že se takto bude chovat i v budoucnu. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotčené osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v tomto státě a intenzita vazeb na zemi původu.

K nákladům řízení

35 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 28 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS musí být vykládán tak, že členské státy mohou takové trestné činy, jaké jsou uvedeny v čl. 83 odst. 1 druhém pododstavci SFEU, považovat za zvlášť závažné ohrožení základního zájmu společnosti, které může přímo ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva, a tudíž spadat pod pojem „naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti“, které mohou odůvodnit rozhodnutí o vyhoštění podle uvedeného čl. 28 odst. 3, za podmínky, že způsob, jakým byly takové činy spáchány, je zvlášť závažný, což přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil na základě individuálního přezkumu projednávaného případu, o kterém má rozhodnout.

Každé rozhodnutí o vyhoštění je podmíněno tím, že osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu, což zpravidla znamená, že se u dotyčného jednotlivce předpokládá, že se takto bude chovat i v budoucnu. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v tomto státě a intenzita vazeb na zemi původu.

Podpisy.